

SZENTES és VIDÉKE

VEGYES TARTALMU LAP

Megjelen vasárnap és csütörtökön reggel.
Előfizetési ár:
negyedévre 1 fnt 25 kr., fél évre 2 fnt 50 kr., egész évre 5 fnt.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
I. tized 306. sz. Sonnenfeld Sámuel úr házában,
hová a kéziratok címzendők.

Hirdetéseket és nyílt-téri közleményeket
a kiadóhivatal
méréselt árjegyzék szerint számít fel.

A beszélő számokhoz.

Lapunk legutóbbi vezércikke Szentes város népmozgalmi statisztikájának számaival szólaltatta meg annak a bizonyítására, milyen megdöbbentő mértékben harapózik el nálunk évről évre mindjobban a gyermekpusztítás sötét bűne és milyen átoknak tekintik sokan azt, ami a legszentebb: az anyaságot.

Erre a cikkünkre ad visszhangot egy lelkes anya, kítől a csongrádmegeyi nők millenárius lobogójának eszméje is kiindult, egy hozzáánk intézett igen érdekes levélben, melynek egyes kifejezései ha nagyon naturalisztikusak is, de maga az egész annyira érdekes, hogy mindenki megszevelje, — hogy ime, egész terjedelmében közreadjuk azt.

A levél így szól:

Tekintetes szerkesztő úr!

Valóban helyesen cselekedett a „Beszélő számok” cikk írója, hogy a férjeket hívta fel az ártatlan gyermekek elpusztulásának meggátolására. En, mint anya sokszor elgondolkoztam már azon: mi oka lehet, hogy a férjhez menő nők nagy része annyira irtózik az anyaságtól, mikor ez a nő legszebb hivatása.

Ha van is a családban 1—2

gyermek, többitől már irtóznak, (oh, nem mindég csak a vagyonosok). S bizony én úgy találtam, hogy ennek nagy részben a tisztelt férj urak is az okai, úgy, hogy bátran elmondhatjuk e szomorú jelenséggel szemben: „Keresd a — térfit!”, ami talán kissé szokatlanul hangzik a megszokott forma mellett: „Keresd az asszonyt!”

Hogy állítasomat beigazoljam, ime leírok egy köztem és egy szentesi úri ember közt lefolyt beszélgetést, aki tisztviselő és többszörös családapa.

Az általános üdvözlés után kérdezem tőle: hogy vannak övéi otthon?

— Jól; mondja ő. És nagysád?

— Oh, elég jól. A golyát várjuk (hatod ízben). Es önöknél semmi?

— De nem ám; feleli. Nem érdemes ma ezért élni. Mégis, ha csikó-nevelésről volna szó, az más!

Ezek saját szavai, miknek lelket len cinizmusa annyira felháborított, hogy visszavágtam:

— Igaza van. Kivált ha az anyák mind önhöz fogható egyéneknek adnának életet, nem sok öröm volna a földön.

Ime, így nyilatkozott előttem egy értelmes, tanult ember, aki csak azért nem szereti a gyermekeket, mert

ápolást, gondot, pénzt igényelnek és így jómaga annál kevesebbet költöhet önmagára; míg ellenben a felesége rájoga a gyermekeiért, amiért aztán a férje ilyenformán traktálja:

— Oh, maga örült! Hiszen a gyermekei iránt való szeretetében egészen megbolondul már, stb. . . . Ismertem embereket, akik — mikor a feleségük áldott állapotban volt, rája förmedtek:

— Már megint, asszony! Hallod, ha leány lesz, kitekerem a nyakát!

Bizony-bizony, az ilyen férjek mellett gyermekeknek adni életet: nem örvendetes dolog; pedig ezek mind értelmes emberek.

Azt vehetnék ellene: ezek az úgynevezett rossz férjek. Vannak azonban olyan férjek is, akik örülnek, akár hányszor éri őket apai öröm, mert így az asszonynak még templomba menni se marad ideje, lekötik a gyerekek. Ezek azt tartják: „a s s z o n y n a k, tyúknak otthon a helye.”

Ökelme a férj uram azonban annál hosszabbra nyújtja a kimenőt, mert hát ő csak a — férj és apa, akinek nem hivatása a gyereksírást hallgatni. . . . hiszen arra való az asszony.

Kinlódik is éjjel-nappal a szegény nő; — de akkor jön még csak

A kis lány örömmel tapsikolt, egyre kiáltozván:

— Úgy kellett neki! A csúf fekete bikának! Mért öklelte fel az én édes apámat!

— Aztan imadkozol-e minden reggel édes apaért, ahogy izente? kérdezte az öreg.

— Bizony, hogy imádkozom, ahogy kelmed tanított; miatyánk. . . .

E pillanatban a csárdásné lépett az ivóba, kiáltván:

— Mindszent felől tűzvilág látszik.

A hír rémes hatással volt Gyurira meg öreg társaira. Mindketten rémülten ugrottak fel, Gyuri a gyereket a csárdásné karjára dobta és — mint villam, pattant ki két mentőnk az ivóból. Kint csakhamar az ebek csaholása, majd néhány puskalövés verte fel a csendet — aztan ismét néma lón minden.

A csárdás lazad sietséggel takarította le a lakoma maradványait, a csaplórsné, valami ártatlan altató dalt dudorászva, ringatta Juliskát a karján, mi meg aggódva vártuk a következendőket.

*

Néhány kínos, öröklétnék tetsző perc mulva két zsandár lépett be az ivóba, teljes fegyverzetben. Városunkbeliek voltak, kik az őrzart közben egy kortyba betértek az atkozott csardába. Aggodalmunk egyszere elszlott. A törvény ellensége, megvédve az ebek ellen, elhozta a csardáig, a törvény őreinek oltalma alatt hazajutunk bizonyosan a szülékhez.

— Már megest finom vendégeid voltak,

TÁRCA.

Karácsonyi vándorlás a pusztán.

Irla: Pilez Mór.
(folyt. és vége)

— Hát Julcsa hol van? kérdezte a fiatalabb, szeméit tenyerével ernyőzve, kímélve a szoba félfomalyába. Hej! Julcska! Hol bujkalsz? Szamodra is van itt sok minden!

A kuckóban megmozdult valami: egy ványadt, ócska guba alól előmaszott egy 4—5 éves-forma lánygyermek, igazi angyalfejjel. Soha se fogom e gyermek sapadt, kuszalt szöke firtókkal övezett, fjdalmas arcát elfeledni. Félig felemelkedve tekvő helyéről, világoskék szemével réveteg tekintet körül s végre néma s mégis beszélő tekintete rajtunk, diákokra támadt meg.

— Jój! hat elő Juliskám galambom, biztatta a csárdásné. Nézd csak, mi sok szépet hozott neked Gyuri bácsi.

— Ide, ide kis tubarózsám; csábígtatta magához a legény. Nézd csak ezt a gyönyörű pruszlikot, az édes anyá kuldi! Jój! hát, kis cicám!

A nélkül, hogy tekintetét tőlünk elfordítaná, szűttoga a gyermekét:

— Miért nem jött édesanyám maga?

— Hát nem jöhet; az uraság nem ereszti, később, pár hét mulva bizony eljön.

A gyermek piciny kacsóival elfödve arcát, keserves zokogásnak eredt. Gyuri egy ugrással a kuckónál termett, karjára vette a

cseppséget, csókokkal, édeskedéssel halmozva, hozta az asztalhoz és igyekezett megnyugtatóni gügyögő szavakkal. Igyekezete sokáig hiú maradt. A gyerek egyre az anyját követelte meg az apját. A csárdásné fejcsóvalva osont ki a konyhába, a csárdás bebújt a karmentőbe; a vén torzonborz meg lopva törült le egy szeméből kiperduló könnyet időviharzott barazdas arcáról. Anti kamaras meg én, mélyen megrendülve éreztük magunkat a gyerekekhez vonzatva és tőlünk telhetőleg segítettünk Gyuri bácsinak, a kicsikét megnyugtatóni, miközben kezecskéit arcától elvonva, össze-vissza csókolta.

Végre azonban fájdalom enyhült és a gyermeki vidám kedvnek adott helyet. Kezecskejével végigsimította arcomat és ezzel — — meg volt törve a jég: vidám, gyermeket csevegésnek eredt a kicsike, kék szeme reménytelenül csillant fel a Gyurka bácsi csabos ígéréteire, hogy csakhamar eljön ismét és Juliskát elviszi édesanyához, beteg apjához a kórházba, aki bizony rövidesen egészséges lesz ismét, felépül a súlyos sebéből, mit az „uraság fekete bikája” ejtett rajta.

— De kelmed megölte azt a csunya fekete bikát, ugye Gyuri bácsi? kiáltott közbe a kislány, egészen nekivadamodva.

— Persze, hogy! Egészen megdöglött a toportyán, ott helyben lelöttem, galambom!

— Hogy mindjárt megdöglött?

— Persze! Tökéletesen. Evvel a fokossal ni, vertem szét a hitványnak minden szarvat csontját.

a hadd-el-hadd, ha fel meri nyitni a száját, hogy férjürától pénzt kérjen a gyerekeknek . . . cipóra . . . cipőre.

— Már megint pénz? Hiszen csak az imént adtam. (Persze, a korábbi tartozás kiegyenlítésére.) Te pénzszípoló, telhetetlen! Ej, asszony! asszony! Egyik olyan, mint a másik.

S már ekkor férj uram kalapja a kézben, szalad hazulról, otthagynva a feleséget, aki aztán elmélkedhetik a fölött, ki az a másik asszony, akivel a férje összehasonlíthatja, hogy — — az is pénzért zaklatja.

Bizony az a — másik is, szegény anya, nem kevéssé járul hozzá, hogy kedvét szegje anyaságnak, de még az ételtől is elkedvetlenít

Én azt hiszem, ha az ifjakat nem csak ügyvédnek, orvosnak, tisztviselőnek, gazdának, kereskedőnek, iparosnak nevelnék, de legfőképpen embernek, kiben az új család-alapítás igazi hitvest és apát lel, nem jutnánk Róma sorsára, mely erkölcs nélkül szintén összeomlott. Igen jó példabeszéd az, hogy az első keréknyomon halad a többi; azért nagyon üdvös volna, ha a családi tűzhelynek is jutna — mint a családéknak — egy Wlaszics minisztere, aki oltalmába venné a becsületes anyákat és gyermekeket, megjutalmazva a jókat, büntetve a rosszakat, legyenek azok akár apák akár anyák.

Hiszen ma a bukott nőgyermek is lencsházban lel ellátást, ami helyén is van; az állatoknak is védőegyleteket állítanak: miért ne lehetne a családi tűzhelynek is védőegyletet és törvényt alkotni, mely oltalmazná az anyát és elismerésben részesítené?

De ez csak az érem egyik fele; lássuk a másikat: mit nyújt a társadalom az anyának, ha már fel is nevelte gyermekeit?

Ha a gyermek: fiú, — még hagy-

vén lator! kiáltott az egyik zsandár köszöntés helyett a csárdásra. Bizonyosan a Balta Gyuri, mit?

— Mit tudom én, ki volt. Nem kérek pakszat a betérőktől; morgott az öreg. Egy üveg karcost kértek, aztán, hogy ott Mind szent felől tanyatűz támadt, segíteni siettek. — Öregapát tedd bolondá, vén akasztófárávaló. Azt hiszed, nem tudom, hogy az ott nem tanyatűz, de jeladás volt a betyároknak, hogy jövünk?

A csárdás bosszúsán vonogatta vállát és bebújt a kárméntóba. A zsandárok kifizették italukat és készségesen vitték bennünket magukkal Szentesre. Útközben megtudtuk tőlük, kik voltak a kutyaveszedelemből megmentőink.

A pelyhedző bajuszu Balta Gyuri volt, a vidék retteggett haramijája, Becsületes szülők gyermeke — miután egy tanárát, rossz osztályzata miatt véresre verte, Gyuri megugrott az iskolából, a szegény legények sorába állt és csakhamar ezek vezére lett. Juliska, Gyurka egy törvényesen felakasztott cinkosának gyermeke volt, kinek anyja a szegedi várban raboskodott, mint orgazda. A csárdások gondjukba vették a gyereket s ezért Balta Gyuri bőven fizette őket.

Még egyszer életemben, 5 évvel később volt egy hűsvétvasárnapján találkozó Balta Gyurival. Hogy történt: elmondom máskor. Idejében és szerencsésen értünk haza a szülői hajlékba. Anti kamarásnak igazza volt: főispáni négyes fogat nélkül is otthon ünnepeltük meg a karácsonyt.

ján. Az maga is megalapíthatja a jövőjét. De ha leány s hozzá hozomány nélkül való? — Bizony a társadalom is csak azt tenné vele, amire az apa a lány születésekor fogadkozott: kitékerné a nyakát.

Mert úgy van az, hogy ha a szülék nem a főbbek, jómódúak sorából valók, a barátnői, iskolatársnői is melőzik ahol tehetik. Mert sem ökre sem rangja, hát mindenütt keresztülneznék rajta, hol a jó és nemesen érző szív és műveltség semmi, de minden csak a vagyon és rang.

Pedig polgármester is hiába van, ha nincsen — polgár és a legnagyobb gép sem egész, akármilyen csekély részecskeje hiányozzék; tehát nem szabad kicsinyelni senkit és semmit.

Azért hát, kik erre hivatva vannak, tegyenek meg mindent a családi életben dülő bajok orvoslására és bizonyomra mondom: inkább kedvük lesz akkor a nőnek is az anyaságra, a feleségek örömmel adják akkor magukat a gyermeknevelésnek. De a mai viszonyok közt ne csudálja senki, hogy kevés nő bír elég lelki erővel: megbízni istenben, kevés feleségben van meg a bátorság, az anyaság szent és magasztos kötelességeit magára venni, azokat elviselni.

És ne csodálkozzék senki azonos, hogy sok esetben a nő inkább a biztos halált választja, minthogy magára vegye a többszörös anyaság kínos gyötrelmeit.

Ezért neveljünk legelső sorban derék, nemesen gondolkozó férfiakat, kikből olyan kötelességtudó férjek válnak idővel, hogy feleségükkel bűt és örömet, gondot és gondtalanságot híven megoszasszanak, miként azt isten oltára előtt, isten és emberek előtt megfogadták.

Ha így teszünk, megszűnik idővel minden veszedelem és — szerkesztő úrnak se lesz akkor módjában megszólaltatni ujévről-ujévre a szomorú számokat.

Csongrád megyei kis semmi.

Sima-Hári Ferkó. Állandósitanunk kell — úgy látszik — ezt a rovatot, a Sima Ferkó Háriádáinak. Eddig ugyanis beérték ott a népbolondítóéknak azzal, hogy szemétkarodó helyükön, a Szentesi Lapban számról-számra egyebet se tettek, csak a főszerkesztőt dicsőítették, mint Szentes és Csongrádvármegye népének egyedül üdvözítőjét. Most azonban már maga a főszerkesztő dolgozik hencgésben és öndicsőítésben, mely úton ha tovább így halad, bizonyosan eljut amaz o szlopszentelek sorába, kik alatt az idők folyamán annyi bűz halmozódik össze, hogy ember csak undorral közelíthet hozzájuk.

Hári-Sima Ferkó, a becses szennylapja f. évi 3-ik számában folytatja a hencgést és öndicsőítést, ezúttal két irányban.

Az egyik irány herósi, a másik emberbaráti. Hári-Sima Ferkó, aki Hentaller Lajosnak igen találó hirlapi nyilatkozata szerint — mindig úgy keres komoly sértésekre elégtételt, hogy azt valahogy meg ne kaphassa, az Olaj-

Hentaller-féle csúfos kudarcot az újság-ségét érezte — valamiképpen kikötőszőlő a csorbát, mit a poltronsága a — hirhede-tett lovagiasságán ejtett. Erre alkalmul kínálkozott neki az a sok alávaló durvaság, mit szennylapja Vadnay Andor dr. főispán ráhalmozott és amire a főispán hirlapilag jelentette ki, hogy foghazatült egyénekkel szemben, mint Pintér Gyula, csupán törvényes úton szerzhet és szerez is magának elégtételt.

Nosza, kiugrott erre a porondra Hári-Sima Ferkó:

— Hát ha Pintér Gyulával nem akar a főispán lovagiaskodni; kiáltá, itt vagyok én, allok elébe, lovagiaskodjék velem. Az én lovagiasságomra úgy is ráfér most egy kis fol.

Ezt — persze, nem mondta el ilyen leplezetlenül, hanem beküldött az összes budapesti lapokhoz egy közleményt, melyben kinyilatkoztatja, hogy ő neki Pintér Gyula a kebelbarátja, ő előtte Pintér Gyula a gavalléria megtestesülése és ő maga éva isteszi mindazt a hitványtságot, amit Pintér Gyula az ő becses szennylapjában Vadnay főispán és ország-szerzte közbeesülésben álló nők ellen írt és közzé tett.

Hogy mennyire taksálták a fővárosi hirlapok Hári-Sima Ferkó ezt a nyilvánosságnak szánt közleményét, kitétszik abból, hogy egész szövegében csak 1 lap hozta azt, a többi közül 1—2 kivonatosan közölte, a legtöbb pedig és ezek közt az Ugron-parti Magyarország is, mint közönséges durva hencgést egyszerűen a papirkosárba dobta és agyonhallgatta.

Vadnay Andor dr. pedig nem az az ember, aki Hári-Sima Ferkó sámsoni hősködésének lépre menjen. Miért rántsa ő ki a tuskét a derék népbolondító lovagiassága sebéből, mit az Olaj-Hentaller ügyekkel önmagába bevett a szentesi Herkules? Hiszen, ha olyan nagy kedve van Hári Ferkónak a hátat odatartani a Pintér Gyula kebelbarátja helyett a kiporolatasnak: ott lesz az esküdtészi tárgyalás, álljon ekkor a Pintér helyére és vállalja kénye-kedve szerint a felelősséget. Bizonyosan így gondolkozott a főispán; ezt bölcsen is cselekedte, mert aki nyíltan a Pintér Gyula kebelbarátjának vallja magát és ezzel az úrral szolidáris, azal épp olyan kevéssé szabad lovagiaskodni, mint magával Pintér Gyulával.

A Hári-Sima Ferkó herkulessége tehát itt épp olyan csúfos kudarcot vallott, mint annak idején, a hirhedett szentesi vendéglő-kerti hősködésekor, amikor ugyanis bottal tapogatták meg a becses koponyáját és kalapja is a kiüzdőtéren maradt sebesülten, de azért ő kiabált másnap legjobban a szennylapjában, hogy egymaga miképpen is vert meg egy egész ármádiára való pakulicót.

A Háriádák emberbaráti iránya azon jajong, hogy mit tett ő meg Horváth Gyula az ártéri birtokosság kedviért? És mennyire elültetik most — a társulat autonómiája alatt — a szegény ártéri birtokosokat.

Erre röviden egy kérdéssel felelünk, az ártéri birtokosok nevében is:

Ugyan miért nem jajongott így az érdeklükben Hári-Sima Ferkó az alatt a

hosszú évek alatt, míg ő maga a társulatnál busás fizetésű de semmi munkájú szakaszigazgató volt? — Erre tessék kádenciát mondani.

Buzánk ára az 1896-ik évben.

A mily kedvezőtlen viszonyok között kezdődött, olyan öröndetes és biztató viszonyok között ért véget, első sorban is mezőgazdaságunkat illetőleg, az 1896-ik esztendő.

A kedvetlenségnek és bizalomhiánynak azon tünetei, melyek évek során át tapasztalt együttállásban valóságossá tették a mezőgazdaság helyzetét az egész világon, még eddig nem tapasztalt erővel érvényesültek az év első felében és a búza-árát, különösen az aratás közeledtével, mely a fontosabb termelő államokban rendkívül bönök ígérkezett, eddig példátlanul alacsony színvonalra nyomták le fokozatosan. A búza ára, fokozatos süllyedéssel, az aratás és eséplés idején, 5 frt 50 kr átlagos árra szállott le, kilatás nélkül a javulásra, sőt minden föltétel mellett az állapot további rosszabbodásának. — Angolországban, mely ez idő szerint nagy mennyiségek tekintetében egyedüli vásárlója a búzánkól készült gyártmányoknak és a melynek óriási felvétel képessége a legfontosabb tényező a búza árának nemzetközi alakulására ugyanezen időben 6 frt 50 kr körül állott a 80-81 kgr. súlyú búza ára, a mely ár, tekintetbe véve a 2 frtnyi fuvar költségeket tőlünk odáig, itt 4 frt 50 krral szabta meg az árak azon határát, a melynél a kivitelre kilatás nyílt volna. — A kereskedelem kész vesztéséget látott ez alacsony árak mellett beszerzett készleten is, a kereslet teljes hiánya és az árak további süllyedése folytan és valóságos aggodalmat keltett a bekövetkezendő erősebb kínálat ideje, a mely az eladás lehetőségének minden aron való előidézését tette szükségessé, a piacra kerülő és elhelyezhetőnek semmi irányban sem mutatkozó nagy mennyiségek, fölvevésre céljából.

De, úgy látszik legalább, egyelőre ez volt ennek a nemzetközi bajnak legerősebb és végső kitérője, melyet nyomon követett a nem remélt, erőteljes és a bizalmat ismét fölkellett javulás.

Egy kis esőzés, a mely késleltette az aratás rendes menetét, a mely nem is annyira kárt, mint aggodalmat okozott egyelőre és a mely nem a termés mennyiségét, hanem csak minőségét volt képes veszélyeztetni, felköltötte a vételkedvet és az érdeklődést Ausztriában búzánk iránt és az érdeklődésnek első jelenségei már megváltoztatták az értékesülés viszonyait és az árképződés irányát. — Azok, a kik pár héttel előbb az árak további alaszállítását akarták bevárni szükségletük fődözésével és a kik az 5 frt 50 krral megfelelő árak mellett fölhasználták készleteiket teljesen, nem merte ez árak mellett azok pótlásához fogni, sietve tették ezt fokozatosan emelkedő árak mellett. S mint egy j. lre hozdult meg a vételkedv és újra beállott bizalom első tünetei a vásárlás kedve világosra emelkedő áron. — Az elmúlt három hónap üzleti tevékenységének képe mutatja, hogy ezt az eredményt, a mely milliókkal növelte nálunk a közvagyonosodást és a mely egészségessé van hivatva tenni ismét mezőgazdasági viszonyainkat, oly tényező idézte elő, a melylyel nem számoltak sem azok, a kik egyénekben, sem pedig azok, a kik intézményekben keresték a kedvezőtlen viszonyok okait. Ez a tényező: a bizalom az árak iránt.

Ezt a bizalmat megingatta évek előtt a mezőgazdasági érdekeknek az a védelme, mely a mezőgazdasági termékek védelmében vetett gátat ezen termékek nemzetközi szabad forgalma elé és a mig egy felől védni volt hivatva a bevételre szorult államok termelését, első sorban Franciaországot és Németországot, addig másfelől kiszolgáltatta a természetellenes versenyviszonyoknak a kivitelre utált államok, első sorban hazánk mezőgazdasági érdekeit.

A védvámok folytan előállott viszonyok bizonytalansága s a védvámok citórlésének, a termés viszonyai által bármikor földehető kérdése volt az árak iránt beállott bizalmatlanság főoka, a mely bizalmatlanság további hatásában egyenlően sújtotta a világ valamennyi gabonatermelő országának érdekeit. — És épen akkor, amikor nemzetközi tanácskozások folytak arra nézve, hogy a védvámrendszer általánosítása, európai általánosságúvá tétele által kellene azt a hibát jóvátenni, a melyet ezen védvámrendszer idézett elő, állott be csekély okokból a viszonyok azon javulása, a mely, bizuk benne, megfogja szüntetni a bajjal együtt annak okait is.

A búzánk 8 frt körüli ára ha állandósulhat, a forgalom természetes viszonyai viszatérének jele és ezek a természetes viszonyok elemi erővel fogják megdönteni a forgalomnak akadályait, a védelemnek azon eszkezeit, amelyek a védelmet nem adják meg a bevételre szorult államok termelésének, de sulyosan károsítják a kiviteli államok mezőgazdaságát úgy a forgalom ahadályozása, mint a viszonyok iránti bizalom föltételeinek megszüntetése által.

UJDONSÁGOK.

Szentes, 1897. január 3.

— **A gyermekhalandósághoz.** Egy fölöttébb érdekes adatot tudtunk meg Szentes város népmozgalmi adatainak eme sötét fejezetéhez, mely arról számol be, hogy az egy év alatt elhaltaknak csaknem felét teszi ki a 7 éven alóli gyermekek. Nevezetesen megtudtuk, hogy hivatalosan 45 olyan szülő ellen történt feljelentés a múlt évben a rendőrfőkapitányhoz, kik vétkes gondatlanságból, a megbetegült 7 éven alóli gyermeküket orvosi segítség híján hagyták elpusztulni. A főkapitány mind a 45 esetben megindította a vétkes szülék ellen a fenytő eljárást; azonban csak 2, mond két esetben találta szükségessé, földhözragadt szegény szüléket, kik a büntetést foghazzal ülték le, 1—1 frtra megbüntetni, 7 esetben még folyamatosan van a szülék ellen az eljárás, a többi esetben pedig a főkapitány a szüléket felmentette. Háat azt kérdezzük most már erre a tisztelt főkapitány úrtól, mért nem tüz ki vajjon erénydíjakat azoknak a vétkes gondatlanságú szüléknek a megjutalmazására, kiknek 7 éven alúli ártaian külsidei, rendes gyógykezelés híján, a szülei lelketlenség áldozatul esnek?

— **Egy földink kitüntetésé.** Olyan kicsiny azon szentesi szülött ifjak száma, kik az életbe kikerülve, a közelet szereplőivé válnak és mint ilyenek, önmaguknak hirt, nevet küzdenek ki, szülővárosukra is dicsőségget hozva, hogy mindég örömmel ragadjuk meg az alkalmat, ahogy egy-egy ilyen derék földinket valami kitüntetés ér, amire a föld, melyen bölcsője is ringott — szintén méltán büszke lehet. Ilyen alkalmunk van mostan, amikor a kormány bizalma folytan a királyi kegy Várady Arpád drt, Várady Lajos gyógyszerész fiát és a csanádi püspök érdemes titkárát elszólítja eddigi tisztétől, hogy a rozsnói püspökké kinevezett Ivánkovic János volt kultuszminiszeri osztálytanácsos helyére állítva, a közoktatásügyi minisztérium katolikus ügyosztálya élére, Várady Arpád dr-nak kultuszminiszeri osztálytanácsossá történt kinevezését a hivatalos lap most közli és részünkről teljes lélekkel gratulálunk fiatal földinknek az öt éven kinevezéssel ért magas kitüntetéshez.

— **Eljogyzások.** Lóvy Adolf Buda-pestről, a f. hó 2-án tartotta eljegyzését

Reichberger Mariska kisasszonnyal, özv. Reichberger Martonné kedves leányával Szentesen; — Sötét Samu végzett vegyész pedig a f. hó 3-án jegyezte el magának Sonnenfeld Piroksa kisasszonyt, Sonnenfeld Sámuel helybeli földmunka-tulajdonos és fakereskedő kedves leányát.

— **Farsangolás.** A mai nappal beköszönt az ideai farsangi évad, itt a bírái mulatságok ideje. E balak elsője, mint arról már hírt adtunk, a katolikus köré lesz a f. hó 10-én, vasárnap este, a Kassz-szálló ujonnan restaurált termében s e mulatság iránt olyan nagy érdeklődés mutatkozik, hogy annak sikere maris biztosítottak tekinthető. — A jótékony nőegylet f. hó 23-ki álarcos jelmezbálya találkozája lesz a megyebeli értelmiségnek. E táncmulatság meghívót most küldik szét és akik elnézésből meghívót nem kapnának, de erre igényt tartanak, forduljanak e részben egész bizalommal a rendezőség bármelyik tagjához, aki a véletlen tévedést készségesen fogja helyrehozni.

— **Bikabornyú-díjazás.** A csongrádmegegyei gazdasági egylet, az év elején tartott igazgatósági gyűlésében alapította meg változatlan az egylet ez évi munkaságának programját. A többek közt elhatározták, hogy mint a múlt évben — az idén is rendeznek bika-bornyú-díjazást Szentesen, az országos bírái vásár alkalmakor, a külső vásártérben. E körülményre azzal hívjuk fel már előre is alattentéző gazdáink figyelmét, hogy annak idején közölni fogjuk a verseny feltételeit és egyéb tudnivaló részleteit is.

— **A jó testvérnél.** december 30-án éjjel történt testvéries összekulönbözés dolgában, melyről lapunk legutóbbi számában úgy adtunk hírt, mintha e testvéries háború alkalmakor Szépe Antal káplár beletenyert volna a Szánthó János Szentes városi birtok-nyilvántartó ábrázata, azt az újabb értesülést nyertük, hogy semmiféle tettegességgel az összekocanásokról nem történt, hanem egyszerű szóharccal küzdötték ki a testvér-háborút. A köztisztviselő tekintélynek ugyan az eféle korcsmai szóharce válik éppen diszre és emelésére, de mégis csak inkább elnézhető, mint ha egy köztisztviselő korcsmai verekedés közben inzultálna. Ez okból a helyreigazításnak készséggel adunk helyet.

— **Szentesi polgár szegedi vállalkozó.** Szeged város egyik milleniumi alkotása, a Tisza Lajos-körútra eső gyönyörű új ártézi gőzfürdő is, melynek építését az öszsel, behurházását a tél folyamán fejezték be. Ezt a minden kényelemmel felszerelt szép fürdőt ajánlati versenytárgyalás útján adta bérekelesbe Szeged város, melynek közgyűlése, a f. hó 4-én, tanácsai előterjesztésre Antal József szentesi polgár ajánlatát mondta ki elfogadandónak. Antal József eddig bérlője volt a Szentes városi gőzfürdőnek; a szegedi fürdőt évi 6000 frtért vette bérbé és február 1-én köteles azt már meg is nyitni.

— **Halálozás.** A vármegyei székhelyűlt és a városház falán lengő gyászlobogó hirdette a f. hó 4-én, hogy Csongrádvármegyének és Szentes városnak halottja van. Pataki József megyebizottsági tag és Szentes város képviselőtények is tagja hunyt el 3-án este, élete 65-ik évében, az ő halálát hirdették e fekete lobogók. Pataki József tevékeny részt vett hosszú évek óta a közéletben és egyike volt az ellenzék ama kevés számú tisztos tagjainak, kik soha sem gyalázkodtak az ellenfélen, de tisztelőben tartják mindenkinek a meggyőződését, épp azért rokonszenvezett is vele mindenki pártkülönbség nélkül. Temetése a f. hó 15-én délután volt, a közönség nagy részvétéllel. Elhunytáról a gyalázó család a következő jelentést adta ki:

»Özv. Pataki Józsefné szül Horváth Erzsébet, mint neje, — Pataki György és gyer-

